

ת"פ 20540/01 - מדינת ישראל נגד א"פ

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 19-01-20540 מדינת ישראל נ' א"פ(עוצר)

9

בפני כבוד השופט חיים פס
מאשימה:
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד שגיא אבניים
נגד
א"פ
נאשם:
ע"י ב"כ עו"ד נתנה לגמי ועו"ד ניר ליסטר

הכרעת-דין כללי:

- .1. הנאשם מזוכה מחמת הספק בשל סיג אי שפיפות הדעת לפי סעיף 34 ח' לחוק העונשין, התשל"ז -
בום 19.1.1977 (להלן: "החוק").
- .2. ביום 9.1.19 הוגש נגד הנאשם כתוב האישום המיחס לו ביצוע מספר עבירות:
 - א. הסגת גבול פלילת, עבירה לפי סעיף 477 (א) לחוק.
 - ב. החזקת אגרוף או סכין שלא כדין, עבירה לפי סעיף 186 (א) לחוק.
 - ג. 2 עבירות אiomים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק.
 - ד. תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 273 לחוק.
 - ה. הפרעת שוטר במילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 275 לחוק.
- .3. כעולה מעובדות כתוב האישום, הנאשם, ביום 8.1.19 ברחווק סנהדרין בבאר שבע, בעט בדלת הכנסתה של שכנתו הגב' פ"א בכך הסיג גבול בכדי להקנית, באותו המועד גרם נזק בזדון לדלת הכנסתה על ידי קר שרט את הדלת באמצעות סכין יפנית.

בנסיבות האמורות החzik הנאשם בסכין מחוץ לתחום ביתו או חצריו ובלא שהוכח שהחזקקה למטרה כשרה.

עמוד 1

מיד ובסמוך איים הנאשם על המתלוונת בכר שאמר לה כי יתקוף אותה ואת בעלה.

בمعنى זה העייקה המתלוונת את השוטרת, גב' LIABLE לו שהבחינה לאחר שהנائم פתח את הדלת, כי על ידו שריטה מדממת, וכששאלה לפרש הדבר איים בפגיעה שלא כדין בגופה ואמרה: "אתמול הבאת עלייך ביד ונפצעת, אל תתקרבי אליו אני ארים ידים".

מיד לאחר מכן, אזקה השוטרת את הנאשם ובمعنى זה כינה את השוטרת באומרו : "את זונה, את שרמותה".

לאחר מכן מחוץ לבניין, תקף הנאשם את השוטרת באמצעות ירייה לפניה לאחר שאמר כי אינו סופר אותה.

לאחר זמן קצר, נערך חיפוש על גופו, בחיפוש זה תפסו השוטרים על גופו סכין מטבח וסכין יפנית.

4. ביום 20.2.19 התקיים הליך מקדמי-גישור- בפני כב' השופטת הרכיראה ש' שטרית. בדיון הפנה ב"כ הנאשם לחווות הדעת הפסיכיאטרית שהתקבלה בעניינו של הנאשם לפיה בעת המעשים המដיחסים לו לא היה אחראי למשיו ועל כן מבוקש זיכוי. ב"כ התביעה טען באותו הדיון כי התביעה חולקת על מסקנות חוות הדעת. בשל אופיו של הדיון, הינו דיון גישור, לא נדרש בית המשפט להכריע בעניין והדיון נקבע לפניו כבוד סגן הנשיא א' ברסלר-גונן.

5. בディון מיום 25.2.19 הודה הנאשם בעובדות כתוב האישום. ב"כ הנאשם חזר על בקשתו כי ככל והتبיעה מבקשת לחקור את עורכת חוות הדעת הרוי שיש לקבוע דיון לעניין זה בהקדם האפשרי וזאת לאור הסיכון הגבוה כי הנאשם יזכה וזאת לאור חוות הדעת שהוגשו בעניינו. ב"כ המשימה הצהיר כי התביעה לא תגשים חוות דעת מטעה אולם בשל אי הבהירות, לטעמו, שעלו מחוות הדעת השונות יש בכוונתם לחקור את עורכת חוות הדעת האחראונה, סגנית הפסיכיאטר המוחזוי, ד"ר אברהם. הדיון נקבע לפניו להוכחות ליום 27.2.19 כאשר בין היתר הנiemן ממעצרו.

חוות הדעת שהוגשו:

6. ביום 22.1.19 הוגשה חוות דעת פסיכיאטרית על ידי ד"ר ארינה אברהם. חוות הדעת נכתבת על בסיס בדיקת הנאשם בלשכת הפסיכיאטר המוחזוי ביום 20.1.19, חומר רפואי בעניינו הכלול סיכון אשפוז,

רישום רפואי ובדיקות מין וכן חומר משפטי בעניינו הכלול פרוטוקול הדיון בבית המשפט, כתוב*האישום והודעת החשוד.*

חוות הדעת סוקרת את ההיסטוריה האישית של הנאשם לרבות אשפוזו הקודמים כאשר בעבר אובחן כלוקה בהפרעות מנטליות והתנהגותיות על רקע שימוש בסמים אופיאטיים.

בבדיקה הנוכחית שקט מבחינה פסיכומוטורית, משטף פעולה, מודע, צלול. בתוכן מחשבות שווה של רדיפה ויחס. בטלוויזיה מתכוונים אליו, אנשים מדברים מהחלונות עליו, עוקבים אחריו. מאז שהפסיק ניס גאי שמע דבריהם של כל העולם, יש לו מיקרופון בבטן.

מסקנת חוות הדעת הייתה כי המשיב כשיר לעמוד לדין אולם באשר לאחריותו הפלילית לביצוע העבירות, נקבע כי אומנם הנאשם היה שרוי במצב פסיכוטי בעת ביצוע העבירות וזאת על סמך הבדיקות שנערכו לו בתאריכים 19.1.19 ובמיון הפסיכיאטרי ובתאריך 14.1.19 במרפאת כלא אוהל קידר, אולם קיימן חשד שמצב זה נובע על רקע שימוש בסמים ועל כן נדרש הסתכלות עמוקה וארוכה יותר לצורכי גיבוש החלטה סופית.

כמו כן המליצה ד"ר אברהם על אשפוז הנאשם.

7. חוות הדעת מיום 12.2.19 (**ה/1**) נערכה אף היא על ידי ד"ר ארינה אברהם. חוות הדעת הסתמכה על בדיקת הנאשם מיום 11.2.19, חומר רפואי בעניינו הכלול סיכון אשפוז רפואי ובדיקות מין וכן חומר משפטי הכלול את כתוב האישום שהוגש, הودעת החשוד ופרוטוקול בית המשפט.

מחאות הדעת עולה כי הנאשם שולל מחשבות אובייניות, מודיע וצלול, זיכרון וקוגניציה אינם פגועים, בוחן מציאות ללא הפרעות וקיימת תובנה פורמלית למצבו. חוות הדעת סוקרת את מצבו הרפואי במהלך הנוכחי, כאשר עולה כי על אף הטיפול הרפואי, בבדיקות חוזרות מגלה מחשבות שווה של יחס, רדיפה ושניידריאניות, מדווח על שמיית קולות.

בבדיקה עצמה מדוחת ד"ר אברהם על "...אפקט מעט דספורי תואם לסתואציה. חסיבתו קונקרטיבית, אין הפרעות גסות בקצב ומהלך החשיבה. בתוכן מבטא מחשבות יחס בעוצמה נמוכה שאינן משפיעות על התנהגותו (אנשים מדברים ביניהם עליו) קיימת תובנה פורמלית לגבי מצבו". בהמשך נכתבו: "...בחודש האחרון פיתח מצב פסיכוטי המתבטא במחשבות שווה של יחס ורדיפה, הזיות שמיעה, התנהגות לא מאורגנת בוחן המזciות לקוי. מדובר בפסיכוזה שבנסיבות גדולות היא לא על רקע שימוש בסמים אלא מדובר בפסיכוזה פונקציונאלית. אמנם לא ניתן בשלה זה לאבחן את הרקע לפסיכוזה, אם מדובר בתחום סכיזופרני או הפרעה פסיכוטית אחרת אך לא נראה כי מדובר בפסיכוזה על רקע שימוש בסמים מפני שהוא נושא מספר שבועות למרות טיפול רפואיANTI-PSYCHOTIC ולא אופיין לפיקן לפסיכוזה על רקע שימוש בסמים" (ההדגשות כאן ובכל המסמך של'ח.פ.)

לענין מצבו הנפשי בעת האירוע קובעת ד"ר אברהם כי: "בהת恭ך על...וכן על החומר המשפטי ונסיבות האירוע מסקנתני כי הוא היה שרו במצב פסיכוטי שהתבטא בהתנהגות לא מאורגנת, מחשבות שווא של יחס ורדיפה, היזות שמיעה. משך הפסיכוזה ארוך (מספר שבועות) לא השתנה במהירות עם הטיפול אנטיפסיקוטי ולא אופייני לפיך לפסיכוזה על רקע של סמים."

לענין אחוריותו הפלילית של הנאשם קובעת ד"ר אברהם כי: "מכל האמור אני מגיעה למסקנה כי הנבדק היה שרו במצב פסיכוטי בעת ביצוע העבירה ואף קיים קשר סיבתי בין הפסיכוזה לבין העבירה ועל כן היה חסר יכולת של ממש להבין את הפסול במעשה ולהימנע מעשיית המעשה, לא ידע להבדיל בין טוב ורע, בין מותר לאסור ולא היה אחראי למשעו".

בסיום חוות דעתה הומלץ על ידי ד"ר אברהם כי ינתן בעינויו של הנאשם צו לטיפול רפואי כפוי.

.8. ביום 24.2.19 הוגש על ידי ד"ר אברהם מסמך נוסף שהוכתר בcourt-report: "חוות דעת פסיכיאטרית" אולם למעשה מהו זה מסמך הבירה לחוות דעתיה הקודמת, שנتابקש על ידי המאשימים. (**סמן מ/2**)

משמעותה עולה כי על אף האמור בחוות הדעת הראשונה כי קיים חשדכבד כי הפסיכוזה בה מצוי הנאשם נבעה שימוש בסמים, הרי שבזמן כתיבת חוות הדעת השנייה, שנערכה לאחר מספר שבועות בהם היה הנאשם מצוי באשפוז פסיכיאטרי, ואשר לא הביאה להיעלמות הפסיכוזה גם לאחר טיפול רפואי מסיבי, הרי שעליה הסבירות באופן ניכר כי מדובר בפסיכוזה פונקציונלית- היינו פסיכוזה שאינה נובעת שימוש בסמים.

ה הנאשם אומנם משתמש בסמים במשך שנים רבות, אולם מהמסמכים עולה כי החמרה במצבו הנפשי חלה רק בחודשים האחרונים, עובדה היכולת למד על כן כי מצבו הנפשי אינו נובע בהכרח שימוש בסמים.

עוד ציינה ד"ר אברהם כי נוכחותם של תסמינים ריזידואליים, גם אם בעוצמה נמוכה, מעלה חדש מתחילה הפסיכוזה מופיעים יותר מחלפת נפש שלא על רקע שימוש בסמים. אמם בשלב זה, היינו נכון לכתיבת המסמר, טרם ניתן ליתן אבחנה מדוקقة באם מדובר בתחלתו של תהיליך סכיזופרני או הפרעה כלשהי על רקע ארגני, אולם בסבירות גבוהה אין מדובר בפסיכוזה על רקע שימוש בסמים.

דין ההוכחות:

.9. ביום 27.2.19 נשמעה עדותה של ד"ר אברהם בפני.

בתשובותיה לב"כ הנאשם שבה וחזרה ד"ר אברהם על מסקנותיה כפי שהובעו בחוות הדעת השנייה ובמסמך

ההבהרה לפיהם: "מדובר בפסיכוזה שנמשכת יותר מחודש, וכך לא מדובר ככל הנראה בפסיכוזה שנובעת משימוש בסמים, ככל הנראה מדובר בפסיכוזה פונקציונאלית שעדיין מוקדם לקבוע סוג זה" (עמ' 9 ש' 14-15 לפרטוקול הדיון).

באשר לאחריות הנאשם למעשיו צינה ד"ר אברהם כי הנאשם לא היה אחראי למעשיו וזאת בשל העובדה כי הפסיכוזה לא נבעה להערכתה משימוש סמים: "**קבועתי שהוא לא אחראי למעשיו בכלל שהפסיכוזה לא נגרמת על ידי שימוש בסמים, מדובר בפסיכוזה פונקציונאלית שאפשר להתייחס אליה כמחלה نفس'**" (ראה עמ' 9 ש' 26-27 לפרטוקול הדיון)

באשר לקשר הסיבתי בין המחלה למעשיו אומרת ד"ר אברהם כי: "**בדיקות שנעשו לו היו לו מחשבות שווה כלפי השכונה וככלפי המשטרה, אז יש קשר סיבתי ישיר**" (עמ' 10 ש' 10 לפרטוקול הדיון).

10. בחקרתה הנגדית, לב"כ המאשימה, לא שללה ד"ר אברהם פסיכוזה על רקע סמים אולם חזרה על עמדתה כי לאור הימשכות הפסיכוזה למשך תקופה של ארבעה שבועות, ולאור כל החומר שהונח בפניה עת הכינה את חווות הדעת השנייה, סביר יותר כי מדובר בפסיכוזה פונקציונאלית.

ד"ר אברהם אישרה לב"כ המאשימה כי אם הפסיכוזה הייתה נמשכת תקופה של 12 ימים בלבד, היהתה עולה המסקנה כי מדובר בפסיכוזה הנובעת משימוש בסמים.

באשר לשאלת ב"כ המאשימה האם העובדה כי הנאשם משתמש תקופה כל כך ארוכה בסמים, יכולה להשפיע עלמשך הפסיכוזה הנובעת משימוש בשם של הנאשם הספציפי זהה עונה ד"ר אברהם: "**לא. הפסיכוזה כתוצאה מסוימת יש לה את המשך שלך (כך במקורו; ח.פ.). לא משנה כמה זמן**" (עמ' 12 ש' 17 לפרטוקול הדיון)

עוד הוסיפה כי על אף העובדה כי הנאשם משתמש בסמים שנים ארוכות ובעברו אין עדות למצבים פסיכוטיים הרי שבchodשים האחרונים חלה הידדרות במצבו הנפשי אשר כלל מספר פניות למין ואשפוזים במצב פסיכוטי.

ב"כ המאשימה העלה את האפשרות כי הנאשם התזהה בבדיקותיו אולם ד"ר אברהם שללה אפשרות זו ומסרה כי כאשר ביצעה את הבדיקות זהירה עצמה בעניין זה ולבסוף נותרה איתנה דעתה כי הסבירות הגבוהה היא כי הנאשם לכה בפסיכוזה פונקציונאלית בעת ביצוע המעשים ולפיכך לא היה אחראי למעשיו.

סיכום הצדדים:

ביום 5.3.19 נשמעו סיכומי הצדדים בפני.

.12. בפתח הדיון הגיע ב"כ המאשימה את עיקר תיק החקירה. בפתח דבריו ביקש ב"כ המאשימה כי לא בשלה העת להכרעת דינו של הנאשם וכי יש מקום להמשיך ולבוחן את שאלת אחוריותו של הנאשם. לדבריו בשל העובדה של הנאשם עצור בתחילתה בבקשת הסגירה לנוכח תיק זה בנסיבות והנה בעת, משוחרר הנאשם מעוצר אין עוד לחץ זמן ויש מקום כאמור להורות על קבלת חוות דעת פסיכיאטרית נוספת או לשקל מינוי פאנל מומחים.

לטענת ב"כ המאשימה, לאורך השנים לא קיבל הנאשם טיפול מתאים בהתאם לרמת מסוכנותו, ואילו בעת, במסגרת ההליך הפלילי ניתן לבחון את הצורך באשפוזו של הנאשם ולא בזמן טיפול רפואי.

.13. ב"כ המאשימה הוסיף וטען כי המאשימה עומדת על כך כי קיים חשד כבד להתחזות מצדו של הנאשם ועובדה זו משתקפת מחוות הדעת ומתייעוד האשפוזים הקדומים של הנאשם. לדבריו, לנางם צמחה תועלת רבה אם יצליח להתלו במערכת הפסיכיאטרית ולהציג עצמו כחוליה נשש, שכן אז יימלט' ממאסרה. לתמיינה בטענות אלו הפנה ב"כ המאשימה לסייע אשפוזי הקודמים של הנאשם שם עלו מחשבות שוואן ומצב פסיכוטי של הנאשם אולם נקבע כי אלו נגרמו עקב השימוש בסם. העובדה כי גם ד"ר אברהם, במצב רפואי של הנאשם נוכח כל טענותה הרוי שלטעם המאשימה יש להעניק חקר בעניין מצבו הנפשי של הנאשם, מה המקור לו ומהו הטיפול המתאים עבורו- אשפוז ממש או טיפול רפואי בלבד.

.14. ב"כ המאשימה טען כי המאשימה אינה מבקשת חוות דעת נוספת בגין מגוף אחר וכי היא סומכת ידיה על הפסיכיאטר המחויז אולם נוכח כל טענותה הרוי שלטעם המאשימה יש להעניק חקר בעניין מצבו הנפשי של הנאשם, מה המקור לו ומהו הטיפול המתאים עבורו- אשפוז ממש או טיפול רפואי בלבד.

.15. בסוף דבריו הוסיף ב"כ המאשימה: **"יכול להיות שיש ספק באשמו של הנאשם, אבל את הספק זה אפשר לבורר לעומק..."** (עמוד 23 ש' 7 לפרטוקול הדיון מיום 5.3.19).

.16. ב"כ הנאשם בסיכון טען כי די בכך כי יעורר ספק בדבר אחוריותו המהותית של הנאשם בכך להביא לזכותו.

לדברי ב"כ הנאשם שאלת המסוכנות, אותה הדגיש ב"כ המאשימה בסיכון, אינה רלוונטית להליך זה, בו נבחנת שאלת אשמו או זכאותו של הנאשם.

עוד ציין ב"כ הנאשם, אשר לשאלת ההתחזות, כי שאלת זו נבחנה על ידי ד"ר אברהם ונשללה.

17. ב"כ הנאשם הוסיף וטען כי חוות הדעת המשלימות שהוגשו הצביעו בסופו של יום באופן חד ממשעי על מצבו הנפשי של הנאשם בעת ביצוע העברות ובכך למעשה יש כדי להביא לזכותו של הנאשם.

המסגרת הנורמטיבית, דין והכרעה:

18. אין מחלוקת כי הנאשם ביצע את המעשים המיוחסים לו בכתב האישום. המחלוקת העיקרית נוגעת למצבו של הנאשם בעת ביצוע המעשים, וככל שacon הנאשם היה שרוי במצב פסיכוטי האם זה נבע ממחלת נפש או שימוש בسم.

19. סיג אי שפויות הדעת מוסדר בסעיף 34 לחוק העונשין וקובע כדלקמן:
לא ישא אדם באחריות פלילית למעשה שעשה אם, בשעת המעשה, בשל מחלת שפוגעה ברוחו או בשל- ליקוי בכושרו השכלי, היה חסר יכולת של ממש -
(1) להבין את אשר הוא עשה או את הפסול שבמעשה; או
(2) להימנע מעשיית המעשה.

סעיף 34 כב (ב) לחוק קובע כי:

(ב)התעוורר ספק סביר שמא קיים סיג לאחריות פלילית, והספק לא הוסר, יחול הסיג.

20. המאשימה בחרה שלא להביא חוות סותרת לחוות דעתה של ד"ר אברהם. יתרה מכך בדיון הסיכומיים לא התנגד ב"כ המאשימה לחוות דעתה של ד"ר אברהם אלא טען כי:

"...אני מדגיש ואומר שאנו לא מבקשים מה חוות דעת פסיכיאטרית מטעם המאשימה ולא מטעם בית המשפט כי אנחנו לא חולקים על המומחיות של הגוף הזה שנקרו הפסיכיאטר המחויז ולכן גם הבקשות שלנו היום זה להפנות את עניינו של הנאשם לאוטו גוף. יכול להיות שיש ספק באש灭תו של הנאשם, אבל את הספק הזה אפשר לברר לעומק, כי זה תלוי בנו לפני הגשת כתב אישום אנו עושים את הבירורים הנדרשים וכרגע זה תלוי בבית המשפט" (עמ' 23 ש' 4-8 לפרטוקול הדיון מיום 5.3.19)

21. מרגע שלא הביאה המאשימה חוות דעת נגדית אף הסכמה לקיומו של ספק באשר לאש灭תו של הנאשם הרי שהתעוורר הספיק והרי שסיג אי שפויות הדעת חל.

22. בע"פ 7492/07 חנגי נ' מדינת ישראל, (כב' השופט עמיה) נאמר כי:

לאחר שהנאשם ראה כי בשעת מעשה היה חולה נפש, או בעל ליקוי שכל, יש לבדוק אם הנאשם היה "חסר יכולת של ממש". מי הוא זה ואיזה הוא שהמחוקק רואה כמי ש"חסר יכולת של ממש"? בנוסח זה נתגלה בשעתו מחלוקת בפסיכה, והשורה התוחונה כימ היה ש"חסר יכולת של ממש, אין פירושו בהקשר זה שלילה מוחלטת של יכולת כאמור, אלא גירעה ממשית ממנה" - ע"פ 8220/02 ברוכים נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(5) 724 (2004) סעיף 5 לפסק הדיון והאסמכתאות שם; על בית המשפט להשתכנע כי מחלת הנפש מנעה מהנאשם "באופן מסיבי ועמוק גם אם לא טוטלי, להבין את מעשהו או את הפסול בו או להימנע ממנו...". ע"פ 2965/06 רaad אבו חמץ נ' מדינת ישראל (פורסם ב公报], 19.9.07); ע"פ 7924/07 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם ב公报], 5.5.08); ע"פ 549/06 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם ב公报], 15.5.06); ע"פ 1526/02 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם ב公报], 22.11.06).

23. על מנת לחסות בצללה של הגנת אי שפויות הדעת, אין די בכך שהנאשם יראה כי היה חולה בשעת ביצוע העבירה אלא בנוסף צריך הוא לעורר ספק סביר באשר לשאלת אם עקב המחללה בה חלה היה חסר יכולת של ממש ליהבין את מעשיו או להימנע מעשיית המעשה.

24. כדי, בבואה של בית המשפט להכריע בעניין זה עליו להביא בחשבון לא רק את חוות הדעת שהוגשו בעניינו אלא גם את חומר החקירה הנוסף.

עיוון בחקירהתו של הנאשם מיום 8.1.19 (ת/20) מעלה כי הנאשם נתן תשובות תموחות לחוקר, על חלק מהשאלות אינו עונה לעניין, ומגלה סימנים ברורים של מחשבות יחס ורדיפה (ראו ש' 13,16,18,55,61) דבר היכול להצביע על מצבו הנפשי.

גם אחיו של הנאשם אשר מסר עדות באותו היום (ת/19) מסר כי הנאשם לא הרגיש טוב כבר באותה הבוקר וכי הדבר נראה נובע מכך שלא נטל את התרופות הפסיכיאטריות שלו:

"ש: הוא אושפז בעבר?

ת: כן לא מזמן כבר שלוש פעמים בשלוש החודשים האחרונים, הוא סובל מאין שקט פנימי והזיות.

ש: איך מאים ממשו?

ת: לא יודע יכול להיות מהזיות הוא חושב ככה" (ש' 26-23).

הנה כי כן, נדמה, כנולה מעדות האח כי הנאשם לא נטל באופן סדיר את התרופות הפסיכיאטריות המאזנות את מצבו דבר הגרם להידרדרות במצבו. הנאשם אף אושפז מספר פעמים בתקופה שקדמה לאיורים המתוארים

בכתב האישום.

25. כאמור הצדדים ניהלו הוחות בשאלת האם מצבו של הנאשם נבע כתוצאה ממחלת נפש או כתוצאה משימוש בסמים, כאשר אין מחלוקת כי הנאשם הוא צרכן סמים, לכל הפחות בעברו הלא רחוק.

עדותה של ד"ר אברהם אשר הגישה את שלוש חוות הדעת העיקריות בתיק מקובלת עלי. תשובה היה קולחות מדויקות, כאשר שזירים בהם הסבירים בדרך הסקת המסקנות.

יוזכר כי חוות הדעת השנייה ומסמך ההסבר שבא בעקבותיה, אשר נערכו על ידי ד"ר אברהם ניתנו לאחר שבחוות הדעת הראשונה שהוגשה על ידה לא הצליחה ד"ר אברהם להכריע בשאלת מקור הפסיכוזה וביקשה כי ניתן לה זמן נוספת לבחון את הנאשם. מידת זהירות זו מבירה בעיני את אמינות חוות הדעת השנייה ומסקנותיה.

26. נדמה כי כאן המקום להזכיר את פסק דין של כב' השופט פוגלם בע"פ 10/10, 8653 פלונית ופלוני ב' מדינת ישראל (28.7.2011) שם נאמר:

"...המבחן הפסיכיאטרי מעניק את עיקר המשקל לשאלת התסמים ובוחן אם בעת ביצוע העבירות,אמין נמנע מן הנאשם להבין את אשר הוא עשה או את הפסול שבו, גם אם מאוחר יותר לא היה לדבר ביטוי... הרשותו וענישתו של מי שתסמים פסיכוטיים הובילו לביצוע עבירה הגם שהוא נעדן אוטונומיה מוסרית יכולת מעשית לנוהג אחרת מכפי שנagara, אינה מASHIMA תכליות של גמול ואף לא של הרתעה העומדים ביסוד המשפט הפלילי..." (פסקה 38 לפסק דין של השופט פוגלם).

נדמה כי הדברים יפים לענייננו.

27. יחד עם כל האמור לעיל נותר בי ספק באשר למקור מחלתו של הנאשם. כפי שעולה מחומר החקירה ומתייעוד סיכומי האשפוזים הקודמים של הנאשם, שכאמור התרחשו מספר חדשנים טרם האירועים נשוא כתוב האישום, הרי שהנ帀ן צרך סמים באופן מסיבי ויכול לחלק מהסמים שצרך הם אלו שהביאו להחמרה במצבו הנפשי. יחד עם זאת, לאור הבדיקות היסודיות שנערכו לנ帀ן ומהםعلاה כי תסמים ריזידואליים הופיעו אצל הנאשם גם מספר שבועות לאחר אשפוזו נדמה כי מעשיו של הנאשם נבעו ממחלת נפש שמקורה אינו בהכרח בשימוש בסמים.

28. אוvr מצאתי כי בשעת מעשה לא היה הנאשם מודע למשעו וזאת עקב מצב פסיכוטי בו היה שרוי, אשר נבע ממחלת נפש ואני מורה על זיכוי מחמת הספק כאמור לעיל.

זכות ערעור כחזק.

ניתנה היום, ב' ניסן תשע"ט, 07 אפריל 2019, בnocחות
הצדדים.